

EMPORDÀ

Empordà és una paraula que ve del grec empóron, llatí emporium i vol dir mercat. Fluvià ve del llatí fluvius que vol dir riu. Empordà, una altra vegada. Tornem a aquest petit país de paraules antigues, país petit i pla enfonsat entre muntanyes i regat per tres rius: La Muga, el Fluvià i el Ter (En llenguatge preibèric vol dir riu). Delimitada a l'oest per la Garrotxa amb la falla de l'Estany de Banyoles i iniciadora de la Serralada Transversal. Al nord el Pirineus: l'Albera, compartit amb el Vallespir i al Sud amb les Gavarres i compartit amb la Mediterrània i el Gironès i després la Selva. Històricament trobem el comptat d'Empúries és el més autònom dels llevantins respecte de Barcelona, és l'inici d'un viu sentiment comarcal. L'Alt Empordà centrat a Figueres i el Baix Empordà centrat a la Bisbal, la plana. Les poblacions importants litorals: Palafrugell, Palamós i Sant Feliu de Guíxols.

Hi ha restes i troballes prehistòriques a Darnius, Agullana, Colera, Roses, les Gavarres. L'Empordà fou la porta d'entrada dels indoeuropeus a Catalunya vers el 600 aC, al mateix temps arribaven els grecs a les costes empordaneses i fundaren Empúries i Roses (Rhode). El poblat era ocupat pels indigets, ibers. Els romans també entraren per l'Empordà el 218 aC. Els dos nuclis importants destacats foren Empúries i Roses, la resta eren vil·les disperses. Després les invasions bàrbares també entraren pel nord durant els segles III-V. Empúries mantingué la seu episcopal fins a la invasió musulmana que arribà a l'Empordà el 714, foren foragitats pels francs l'any 785 i l'antiga població s'hi tornà a instal·lar. Aquests territoris foren reorganitzats pels francs i l'Empordà depengué de Besalú. Pel que fa a l'església, depengué de Girona.

El segle IX Empordà havia de resistir els embats àrabs i els pirates normands per mar que en aquest segle destruïren la costa, Empúries i es va estancar econòmicament i demogràfica. A partir del Segle XI les lluites dels senyors feudals afluiran i la situació millorà. Durant tota l'edat mitjana l'economia del país fou principalment agrícola: la pirateria musulmana, catalana i provençal dificultà la vida de la zona i l'activitat comercial i obligà als habitants de la zona a bastir torres de vigilància.

Com que a més era terra de pas, va estar al corrent de totes les lluites territorials, Croades... La Guerra dels Segadors, la pèrdua del Rosselló 1659. El segle XVI la pirateria dels turcs va ofegar l'economia comercial de la zona i la població es va haver de retirar cap a l'interior. Entre atacs i pestes la demografia de la zona es veia reduïda

fins que durant el segle XVIII va aparèixer la indústria del suro, el primer taper fou el 1747, l'augment de població va anar a vinculat a les fàbriques de suro. Amb l'autorització del comerç amb Amèrica per a Catalunya es va afavorir el comerç i una recuperació del comerç marítim. Durant la invasió napoleònica 1804-1814 passà a formar part de França. Acabada l'ocupació francesa, la indústria del suro-tapera assolí un major èxit i uns nivells de prosperitat tals que aquesta zona acollí un gran nombre d'immigrants que, va aparèixer un proletariat relativament benestant que nodrí les files del partit democràtic que evolucionà cap al federalisme republicà. La revolució de 1868, va adoptar la solució monàrquica i Isabel II va abdicar i va marxar a París fins 1905 que hi va morir; a l'Estat espanyol però va canviar la dinastia monàrquica amb la coronació d'Amadeu I de Savoia de la casa dels Àustries. Els federalistes empordanesos es varen sublevar a l'octubre de 1869, foc de la Bisbal.

El federalisme formà una xarxa per tot l'Empordà el centre neuràlgic era Sant Feliu de Guíxols. Alhora sorgiren organitzacions obreres que enviaren delegats als congressos obrers espanyols. Cal parlar dels llargs períodes de la fil·loxera que van arrasar les vinyes. La indústria del suro va tenir alts i baixos entre proteccionistes i lliurecanvistes amb una producció estable fins la primera Guerra Mundial després de la qual es va iniciar el declivi, es refeu entre els anys 1926-30 però s'estroncà per la crisi econòmica internacional i després per la Guerra Civil.

L'Empordà fou l'escenari de la travessa dels 500.000 exiliats que travessaren cap a França entre el 28 de gener i el 10 de febrer de 1939. La postguerra a l'Empordà fou un lent procés de recuperació fins als anys cinquanta amb el turisme, nou motor de l'economia, per l'atractiu de la Costa Brava.

SANT MIQUEL DE FLUVIÀ

Sant Miquel de Fluvià municipi de l'Alt Empordà situat a l'esquerra del Fluvià que n'assenyala el terme. És de reduïda extensió, cobert de boscos de pins, alzines i matollars. Conreus de secà destinats a cereals, blat de moro i farratge. Té una importància la cria de bestiar (porcí i boví principalment) i l'avicultura. Té estació de ferrocarril de Barcelona a Portbou.

Les activitats industrials es redueixen a les derivades de l'agricultura. El poble es troba a 28 m. d'altura. L'any 1718, 71 habitants, 1970, 392 h. Aquest poble està centrat per l'important